

סמ"ר אוחיון משה

5101519

בן זיוה-ז'קלין וניסים

נולד ב- י"ח בתמוז תשל"ד 8.7.1974

התגייס לצה"ל ב- 26.11.1992

שרת בפלחה"ן 238

נפל ב- כ"ד בשבט תשנ"ה 25.1.1995

בפעילות מבצעית לבנון.

אוחיון משה,

בן זיה-ז'קלין וויסים. נולד ביום י"ח בתמוז תשל"ז (1974.7.8), בעפולה, בן שלישי למשפחה בת ארבעה ילדים. משה היה ילד חיינן, שוכב מעט, ערוי ופעיל. נבר מילזותו נלתן כחוש טני ובתכוונות כפיפה. הוא למד בכיתת-הספר היסודי "בית זאכ'" בעפולה ובכיתת-הספר התיכון לאמנויות בקרית החינוך על שם בן גוריון. משה בלט במיוחד בענפי הספרות וחנה נטפסה תעודות של ספורטאי מצטיין, הוא שיחק כדורסל בקבוצת הנוער ונמנגרת זו גם יצא לתחרות גרמניה.

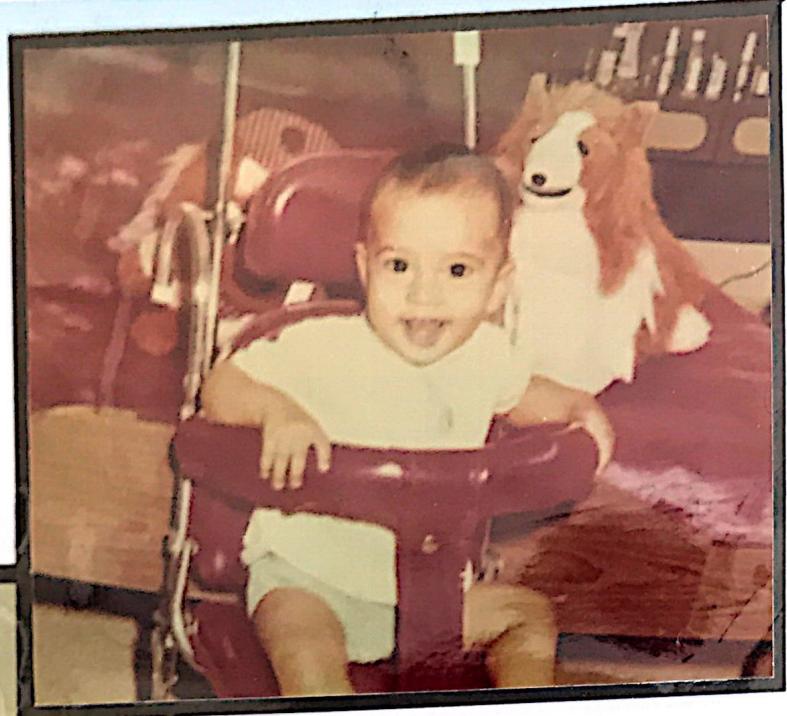
בשלבי חודש וובמבר 1992, גויס משה לשירות חובה בצה"ל והוצב לחטיבת גולני. לזכרו חבריו, הניעו משה לצבא חזרה במוותצעה נכהה במיזח, ולאורן כל שירותו הצליח למצוא את הדרך הנכונה בין רצונותיו וציפיותו לבין צורכי המערכת הצבאית ודרישותיה. הוא סיים את מסלול הארכוניות בפלוגת הנגדה של חטיבת גולני, נשלח לקורס נגמ"שים והמשיך את מסלולו הקומי באימון המתќם של החטיבה. משה קיבל דרגת סמל ונשלח להרחנת הכלשותו הקוביית בקורס מ"קיס של חיל ההנדסה ובקורס רגמים. בסיום מסלול זה נשלח לשורת כלוחם ומ"ק מרגמות בפלוגת הנגדה של חטיבת גולני. פעמיים נמשך שירותו של משה עם יחידתו תקופות ממושכות בעילות מבצעת לבנון. לדבריו מפקדיו, השיקיע משה את המירב בכל מה שעשה. גילה אחריות, חריצות ומטירות, מעולם לא התלונן, ותמיד בלט בכנונוניותו להניש עורה ותמייה, בתקופה זו גוזר קשר חבריו, הדוק, אהוב ויפה עם חרטתו, ערבה. משה התќם בצלם הדרגות הפיקודי עד לדרגת ט"ר.

בינט' נ"ר בשפט תשנ"ה (1995.1.25) נפל משה בקרב במווב ריחן, ברצועת הביטחון בדרכים לבנון. במהלך הקרב, ברגע שהכחירה ירה פגעים לעבר מחלים אירעה תאונה מבצעית - פט התפוצץ בקומה המרגמה וגרם למוותו של משה. הוא הובא למנוחת עלמים בבית העלמין הצבאי בעפולה. הותיר אחיו הווים, אחות - מירב, ושני אחים - גולן וסחר. בן עשרים היה בנופלו, במקתב תנוחותם המשפחתי בתכAMP; פקז והוא ייחודה: "עמדת המרגמות במווב ריחן הייתה העמיצה הפעילה ביותר בירור ברצועת הביטחון. על עצמה זו פיקד בנאמנות בונם משה. צוות המרגמה, בפיקודו של משה, ביצע ירי לעבר המחלים... משה יזכיר כאדם, שאהב את החיים והם החיזרו לו אהבה. צנוע, נעים הליכות, איש ללא משוא פים... משה היה כמו ימים שקטים חזוריים עמוק - כਮובן החויכי ביותר של המלה. ...אנו ממשיך להניר את לוחמיינו בזרנו של משה - דרך של מסירות וציווית".

משה שר תמיד את שירו של בונו שרעבי "מי ידע שכ' יהיה": "נוחור אל הבית/נוחור אל החברים/ פשוט מדי זית/ ונוחור לימים כלפיהם".

"יהי זכרו ברוך".

משה בילדותו..

אתה היה ילד יותר מנפשך

אתה היה ילד

היה פשטן: אדם,

אהבת!

ואפשר שלא רأית את ענן האהבה

שהלך לפניויך,

אנחנו ראיינו אותו!

חבל שלא אמרנו לך זאת קודם.

ואולי אפשר שלא יכולנו לומר.

אנחנו אנשים פשוטים, ומקמצים

במחמות.

משה עם הורי

משה עם אבא

משה עם אמא

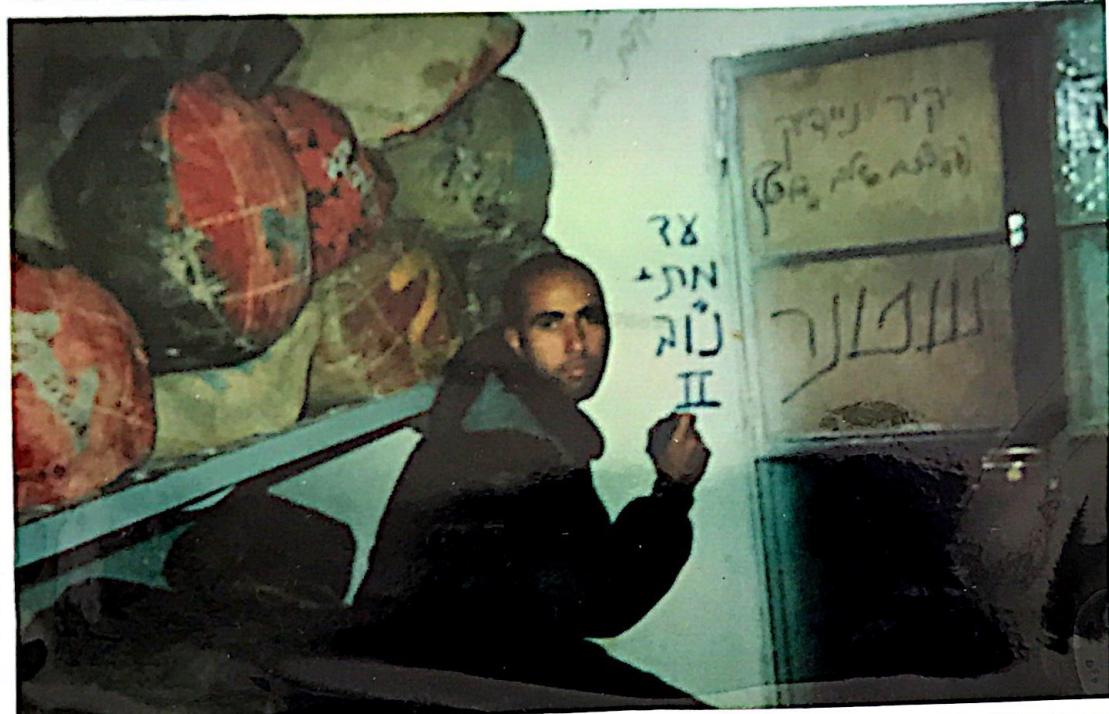
משה עם האח גולו

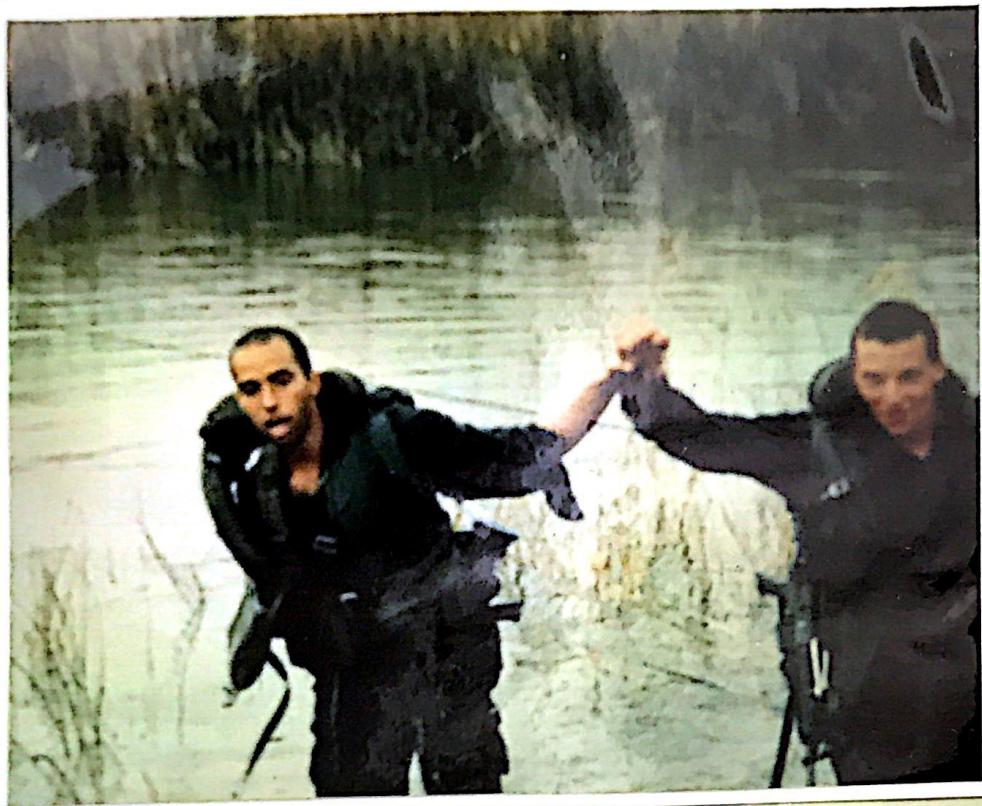

אם יש חיבה בעולם
הרי שכולה שלך...
אם יש תקווה בעולם
היא ניתנת לך...
אם יש אהבה בעולם
היא מוקדשת לך...
אם יש נצח בעולם
הוא לך - בתקוה...

משה בעת שירותו הצבאי

אחי החריל

לְבָנִי כַּזְמִינֵּה קַרְקָעָה נַחֲלָה

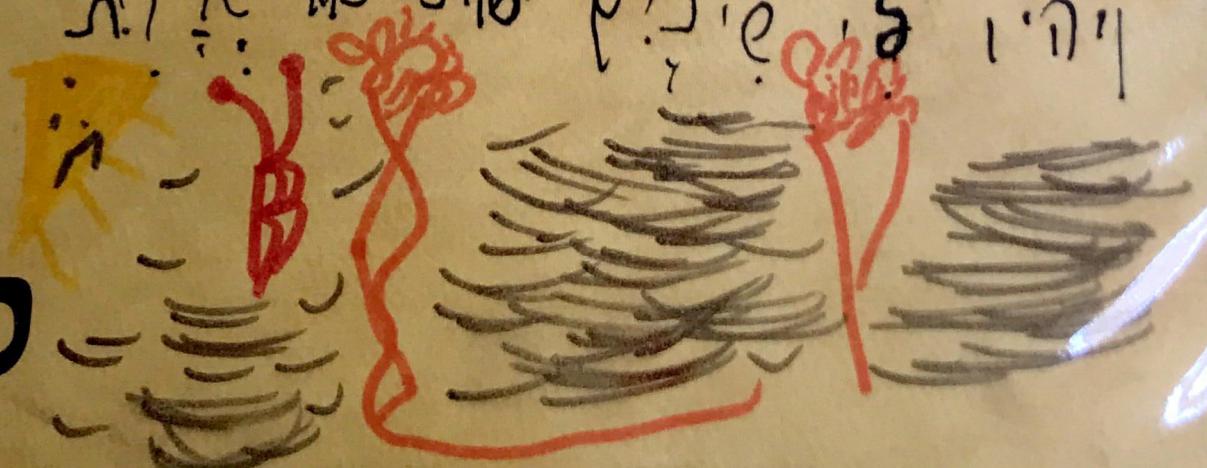
לְבָנִי רַדְבָּלָגָה קַרְקָעָה

לְבָנִי נַחֲלָה אֶתְכָּבָדָה

150:

לְהַזְמָנָה בְּלֹבְדָּה כְּלֹבְדָּה בְּלֹבְדָּה

סַהַר

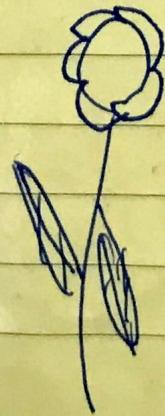
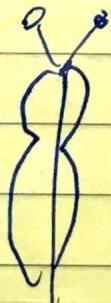

בָּמִרְגֵּן

לְכַדְּמָה

הַאוֹהֶב אֶתְךָ

"לנצח אחיך, אזכור אותך תמיד ונפגש בסוף אתה יודע"

אחיך, מה נותר לי מך -

הרבה זכרונות, רגעים יפים, המון חיוכים, ותמונות שתלויות על הקיר. זכרונות של ביקורים בצבא, שאליך רץ מחבק ונונן נשיקת, לאחות הגדולה, שלכל מקום הלכה איתך, עד שהגענו ערבה, אתה הייתה מאושר ואני תמיד איתך. תמיד היינו חברים, הכל מספרים אחד לשני, כמעט בכל היינו שותפים - חדר, בנדים ועוד המון דברים... אישים ששפרנו אחד לשני. אתה יודעת עד כמה אני אהבת אותך וגם אני יודעת כמה שאתה אוהב אותי, ובגלל כל האהבה הגדולה, קשה לי מאוד לקבל את מותך. אבל עמוק בפנים אני יודעת שהאלוהים נתן לך להיות במקום נפלא וטוב, כי הרוי מגיע לך לקבל את הטוב ביותר, כי אתה עצמן הטוב ביותר שהאלוהים נתן לעולם ולמי, שהיית והתהי אח לעד.

הצבא בנה לך בית קטן ואוטו טיפחנו באהבה, למרות שקשה לקבל שאתה לא איתני בעט, בשביili אתה מדבר, צוחק, ממשיך לספר ולשתף ביום יום וגם בחולמות. לא אהבתת לתכנן דברים, אבל בלב אני יודעת שגם היה ממשיכך; בכל מקום שהיית נמצא לך היה מאיר המזל. אבל למזל לא היה זמן והוא לפקח אותך מוקדם איזה ביש מזל. קשה לחיות את עזובונך, קשה לקבל שלא אראה אותך, רק בתמונות אביך בך ואתה, תשאר אחי החיל בן עשרים לעד, שאוותך לא נראה אבא לילדים; כמה חבל שדור תהיה לילדיים שלי רק מסיפורים, ושאותך לא יזכה להכיר.

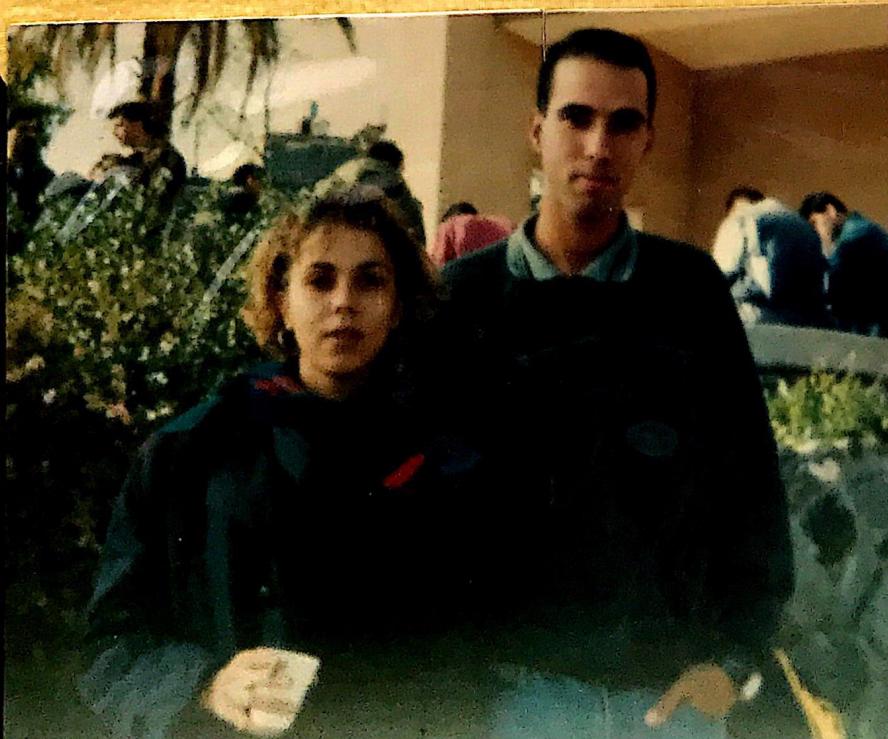
הכל בביטחון נדם, ישנה עוד תקווה שיום יבוא וניפגש, אולי לא בغالגול הזה ואולי עוד כన!!! כל יום שעובר אתה בליבי שוכן יותר ויוטר, אותך לא אשכח לעד. כי ילדי ישא את שמו "אח-משה".

אני בטוחה שאיש לא ישכח אותך מהמשפחה, החברים, הוצאות, ואפילו אותם אנשים שלא הספקת להכיר.

אחיך היקר מה נותר לי מך: המון אהבה, חיוכים זכרונות יפים... חבל, חבל שככל זה לא יכול עוד להמשיך, חבל...וחבל... אפשר עוד לכטוב המון חבל, שאתה, ועוד המון חיילים צעירים ותמים הולכים ונktopים בעודם כה צעירים. יבוא يوم וניפגש אולי לא בغالגול הזה, ואולי כן. מה שבוטוח שניפגש בסוף אתה יודעת לנצח אחיך אזכור אותך תמיד.

אהובתך אהבתך מירב

אהובתך אהבתך מירב

ACHI MASHA

הוא היה רק ילד ...

תחליה אספר על הלב של משה הטוב שדיםם,

על שני שחנוק וכואב,

אספר על משה, אספר על אדם.

הוא היה רק ילד ...

זכירים את משה, זזכירים בשלווה,
רצוים את משה, צרכיהם אהבה,
אהבה של אמת, ישירה בלי פניות,
אמנות עיוורת היישר מן האגדות.

היה בן עשרים ...

אחרים בשבילו זה לפני,
לפני מה? בודאי שואלים,
לפני אני אומר, לפני מה שיש לו בפנים.
ascolem מרצוים ובזאת הוא מבחין,
מתפנה לו חיק של מלאך.
לפינה הקטנה, למעט שנותר,
זה המעת, ערבה רק שלך.

לב שנצטט ונשרט ...

אבל המעת זהה כנראה,
לבורא נראה כהרבה,
את המעת הוא מחץ ודרס,
זהו פשע, שאין לו שני.
ילד מתוק, טוב ונעים,
ילד צער מאוהב ותמים.

היה בן עשרים ...

שאלו אז למה?

כך כולם דרכיכם לפניו,
אומרים, נסתירות הן דרכיו.

הוא היה רק ילד ...

שם קיים האל ולא רק בדמיון,
או טוב ומוסר,
אצלו הם לבטח ערך עליון.

חברי:

כולם המומאים כן,
באמת נסתירות הן דרכי האלוהים.

הוא היה רק ילד ...

בתקווה שאתה הוא האל הגדול,
ועשית טעות נוראה.

אבקש שתשמור על אחי,
שמור לי אותו, ושים לב -
לכל תפילה שלי שאני מתפלל לעילוי נשמונו.

שםת משה אוחיון שהיה לי הכבוד להיות לו לאח,
ות משה אוחיון שנפל על קדושת השם, חעם וחמדינה,
מהה נשמו צורחת בצרור החיים,

מיסירות סופה ח' קרביה

זכרד

לא ימוש

מליבינו

לעד

האח האוהב, החורך, המכובב והגאה
גולן אוחיון

בננו משה היקר!

אנו הולכים בבית הכלור ושוב, ואומרים לעצמנו, פה הוא ישב, פה הוא צחק, פה הוא אכל, כך הוא ישן, את זה הוא אמר, מזה הוא צחק, את השיר הזה הוא אהב. אנחנו יוצאים מהבית לנויה ואומרים לעצמנו, את זה הוא בנה, את זה הוא צבען, את הצמה הזה הוא שטלן: אנחנו יוצאים מהגינה ומסתכלים סביב, מכאן הוא היה חזר מהצבא גם האבן בתרמל ובבגדים, ונעם הריח הצבאי שכחינו אהובים.

את הכביסה בגאותה הייתי תולה ואבא את המדים שלו אהב לנויה ולישר.

ביום שישי שכל החברים באים אנחנו חושבים שאולי אתה עדרין בעבאס, כי זה נראה טبعי שהחברים שלו אינם גם שאתה בביסיס. ושהרכב של ערבה עומד בחוץ וערבה כאן, יש לנו הדגשה שתיכף תנייע ותשיב איתנו כאן, תחבק אותה עם המון אהבה ובחיקם הבישוי שלו.

ואו יוצאים עיר ונזכרים במקומות שטילנו איתך ובמקום הקבוע שהיית נעצר ואומר לי: "אבא מכאן אני לא ממשיך, רק על הכתפיים שלו אני רוצה להיות, ואני על הכתפיים שלו בגאותה שם אוחך עלי וצועך איתך".

ואני, 아마, כל דבר שמספר אבקש מיד תשעה, לא שמעתי מפרק את המילה רגע, עוד מעט, ישך הייתה מוכן לנזoor, בקיצור לא שמעתי מפרק את המילה לא, מאוז שהיית קטן.

ותמיד שחוורת מהצבא לא עזבת את אחיך הקטן, סהו, תמיד סבלנות שאין לרבים, איתו עד הלילה שיחקת בפונים, מונופול וכל מה שאפשר. ביבי סייר עשית עליו תמיד, נס אם זה בא לפנים קצת על חשבון החברה.

שאתה היה לבנון כל שנה אנו היינו שומעים חדשות. ואם קרה משהו, לטלפון מפרק היינו מחכים ובמובן היה מתקשר מיד ואומר, "אצלי הכל בסדר. כאן מאוד שקט".

לא סיפרת לנו שאתה בריחן, כי אתה לא רצית להדאigen. אבל אנו לא כועסים, אנו אוהבים ונאים. את הסמל ביקשת שאתפקיד כי בעוד שבוע תהיה סמל רASON, אבל עוד לא הסתיים השבון ואתה בקורס נפלת.

והיום אנחנו הולכים לבית העלמי ומתייחסים להאמין שאתה נמצא כל כך קרוב ושאותך אנו לא רואים. תמיד בר היינו גאים, בבנו שהוא חייל קרב בפלחה"ן, בכל טקס היינו איתך, מאושרים ונאים.

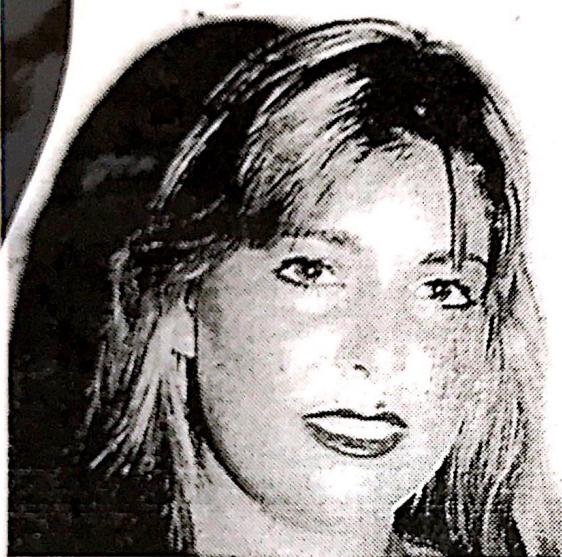
דמנעות של שמחה ליוו את עיננו, לראות את בנו, הילד שלנו, ששומר על המדיינה, ואת פסום גאוות. חינכנו אותך על ערכיהם של אהבת הנעם והמולדה. ידעת תמיד שווה יעדך ורצית שווה ימשך נס אחרי הצבא, רצית להיות איש בטחון.

על טויל בעולם חלמת, רצית לראות את הכל, איך שיש אקשן ומה לעשות. אנו יודעים שליבנו שבור ולוולם לא יהיה עוד שם.

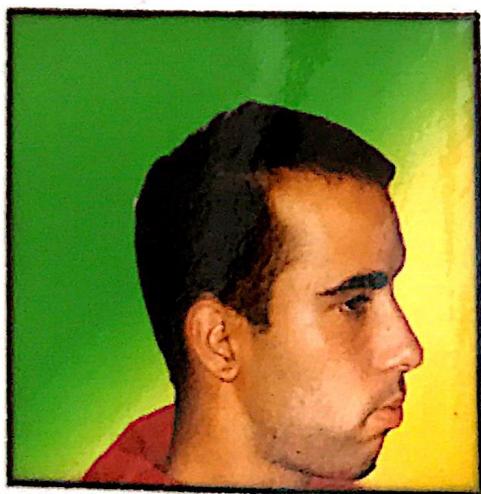
מהתקשים להאמין במוחך, שום הבית בלבדין, האויבים אותך, אבא ואמא.

בנו משה, אותך נואבים יום יום, הרוי הצטרפנו למשפחות השכונות, לא נשכח אותך, אותך האויבים, אבא ואמא (ניסים וויה).

שיר זה מוקדש לזכרו של
משה אוחיון ז"ל
 ממנית ענת דהאן

משה ילד חביב וחביבן
 אפשר לומר אף לא אפילו בישן,
 חבר כמוך לא כל יום נמצא
 חבר שכמותו לא יהיה ולא יהיה
 חבר וידיד בכל צרה
 מתנדב ומוכן תמיד לעזרה.

בביה"ס שובב קטן הוא היה
 ותמיד סביבנו כל החבריה
 תלמיד עם הומור והרבה כיף חיים
 שהצליח לשגע אף לא ת'מורים.

ואחרי תקופה יפה של לימודים
 ממשיכים הלאה בכמה צעדים
 והפעם צעד אחד גדול עם הרבה גאווה
 אתה מתגיס לצבא
 מתגיס ליחידה קרבית שכל כך אוהב
 גולני של משה – מכל הלב
 גולני שכל קרנו אהבת
 את כל חיניך שם הקרבת.

אתה חסר לנוח בין כל החברים
 אך מבטיחים שאotton תמיד אזכור
 שאוטך לא נשכח לעולם
 כי משה, אתה בלב כולם.

שיר שנכתב לזכרו של יקיירנו - משה

moshe shlano
ben esrim l'nach
la h'spokno
leneshk oto'r ul' ha'matz
moshe shlano
ucshio'm chayir al'eno
rak matotz t'monot
um chayur bi'sheni
v'fenim ce'urot
v'ha'zicronot shelno tov'uyim
bd'mu'ot cb'dot
moshe shlano
urfilim n'mogim ba'ovir
oato'r ben esrim
al'eno mi'chazar
moshe shlano
zmanit v'gadlat
v'lbashet madim
anachnu notrano
lboshim cotnnot m'shog'uyim
moshe shlano
ben esrim l'nach
la h'spokno
leneshk oto'r ul' ha'matz
ul' k'bar' ha'trei
perach v'oud perach
moshe shlano
ben esrim l'nach
lo rak h'spokno
leneshk oto'r ul' ha'matz

לז'יה, ניסים, גולן, מירב וסחר אוחזין

איתכם בכאבכם, תמיד,

אהבת רונית ימין

משה

בן דוד שהכרתי רק מעט... וזמן...
שגדלנו בנפרד בגלל "בלגן",
מבלי להכיר אחד את השני,
מחוסר בחירה שLK או שלי.

איך חולפות ועוברות להן השנים,
وانחנו הפכנו ילדים, נערים, מבוגרים,
עקב אי אלו דברים,
נפרדנו הדרכים,
وانחנו... נשארנו זרים.

באוטו שבוע מר ואוצר,
פתאום הכל נגמר.
וכשהתבה תמונה הופיעה בעיתון,
לא ידעתך שאתה הוא משה או חיון.

את גלגל הזמן לא ניתן לעצור,
 ואת אשר נעשה אי אפשר להשיב לאחר,
ואותך רק כתינוק אוכל לזכור.

לעולם אתה לא אלמד להכיר,
כى כל מה שנשאר זו רק תמונה על הקיר...

עבא הננה לישראל
דואר צבאי 801738
ג"א אדר א תשנ"ה
13 בפברואר 1995

משפחה ארチャרד זיכרה.

בנכם, סמל ראשון אווחיוו משה. זכרונו לברכה. נפל בכ"ד שבט התשנ"ה, 25 בינואר 1995, במהלך ירי על מחבלים בMOTEK ריחן בדרך לבנוו.

עמדת המרגמות בMOTEK ריחן הינה העמדה הפעילה ביותר ברגע הטבחו, שמנתה מתחבע מידיו ביום ירי אינטנסיבי נגד מחבלי ה"חיזבאללה".

על עמדת זו פיקד בנאמנות בוגם משה זכרונו לברכה. באותו לילה ביצעה מטרת המרגמה, שבפיקודו של משה, ירי לעבר ציהורי של מחבלים.

לאחר ירי של מספר פגזים, התפרק פג' בטור המרגמה וגרם למוות של בוגם.

משה תלמיד יזכורcadom שאהב את החיים והם החזירו לו אהבה. צנורע, נעים הליכות. איש ללא משוא פנים, את מה שהרגיש אמר ולא הציג הצגות.

"מים שקטים חודרים עמוק" במובן הכי חיובי של המילה.

משפחה אווחיוו.

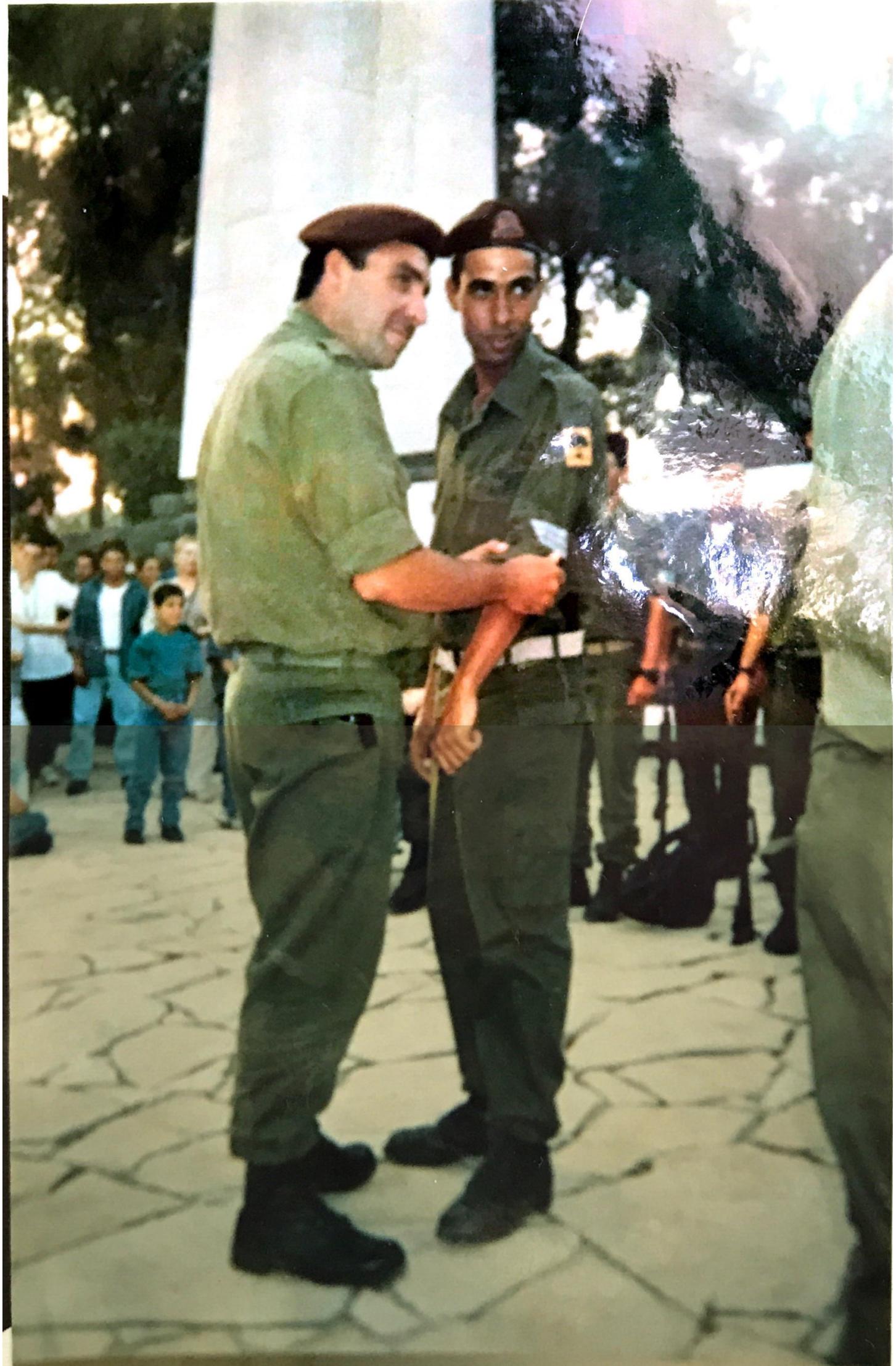
אתם אבדתם את היקר לכם מכל.

אין מילים לנחם על אובדו שכזה.

אננו נמשיך לחנד ולגדל את לוחמינו בדרך של משה - דרך של עניינות ומסירות אין קץ.

חתיבת גורני מחזקת את ידיכם ומרכינה את ראה לזכר של בוגם.

אלוף משנה
היחידה
משה קפלינסקי
מפקד

פָּנָאָע לְזַקְחִיבָּה תְּמִיד אֶת הַטֹּבָבִים

פָּנָאָע לְזַקְחִיבָּה תְּמִיד אֶת הַטֹּבָבִים

פָּנָאָע לְזַקְחִיבָּה תְּמִיד אֶת הַטֹּבָבִים

פָּנָאָע לְזַקְחִיבָּה תְּמִיד אֶת הַטֹּבָבִים

שְׁקֵדִיםָה רַאשְׁנִיםָה רַצְבִּים

הַיִּתְ בָּאָרֶץ לְבָנָן

אֶת זָרָע לְפִילָן, בַּמְקוֹם הַרְאָשָׁן

וְאַלְישָׁ בָּה קָרוֹב הַיִּת

חַיִּיךְ הַצְעִירִים שָׂד לֹא פִיצִית

וְהַעֲתָה תְּמִיד לְשִׁיר וְלִשְׁמוֹת

וְלַתְתָ בְּלִיבָשׁ הַוּפָן וּבָוָת

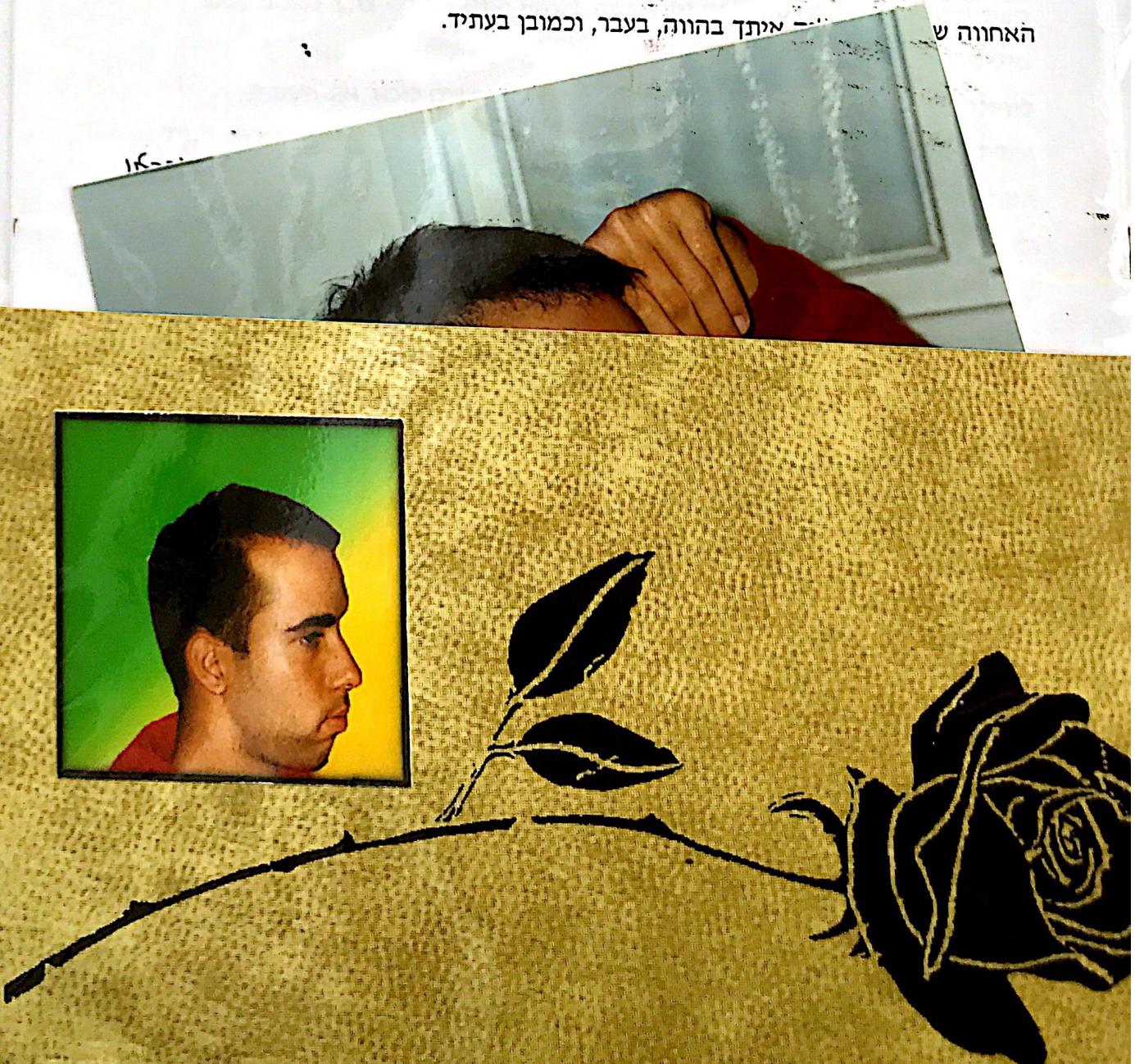
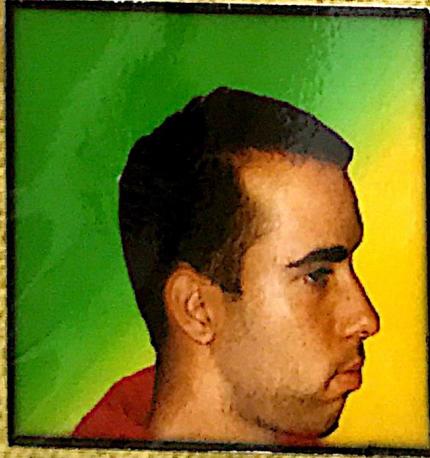
וְעַמְתָךְ עַמְנוּתָה לְעֵד

הנורו שאננו נטזר

למשה אוחיון (טייקו)

למשה בעל ייחוז מרשים ויוצאת מן הכלל.
חבל שבנסיבות כאלה וקשה לתאר כמה אתה חסר לי, לנו, לכלנו צוות אילן, ניל.
אין לי מילים, אך אני רוצה להגיד לך (אם עוד לא הספקי) שאתה בן-אדם, בן-צוות,
חבר, אחיכי מצחיק, מלא חיים, מלא איפכויות שאני מכיר.
צחקנו עד דמעות ממק ואיתך, יחד אכלנו לוף, עשינו לשבייה, נשארכנו שבתות, רבנו עם
כולם ועברנו שנתיים יחד (כולל צבא, פצעתי, התעוורותי וכן הלאה) כחיילים וудין
משיכים ללבך יחד לאורך כל הדורך.
כל הצוות איתך, כולל אני, לכל מקום שפניך מועדים. אך טיקו, משה, אוחיון, איזה שם
שטרצה, אני מקווה שהicken שאתה עם החיקון הטיקואני השובב והمبسوט עד הגג.
להתראות שמור על עצמך ותודה לך על כל הרגעים, הקטעים, הצחוקים, הצחוקות ו
האחוותה ש
... איתך בהווה, בעבר, וכמוון בעתיד.

כתב הארץ לבנברג
לזכורו של משה

אני אחיה בנסמתכם לעד

אני אחיה בנסמתכם

אני בסדר אני לא לבד

אני חי בנפשכם

אור חי ממשיך להיות באהבתכם

אני אחיה בנסמתכם לעד

אני חי בנפשכם

אני הלכתי לדרך בקרב

אך פנוי מועדות לאהבה

אני חי בנסמתכם עכשווין

אני חי באהבה

אור חי ממשיך להיות באהבתכם

אני אחיה בנסמתכם לעד

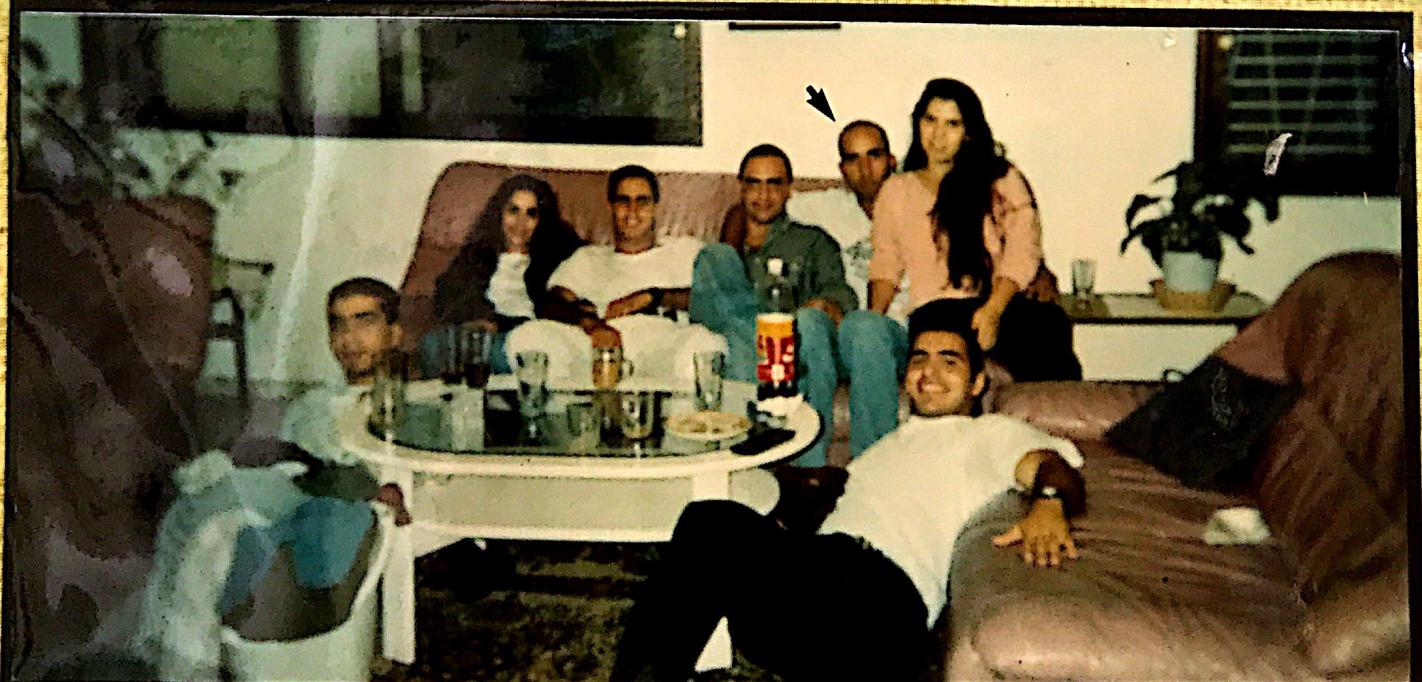
אני חי בנפשכם

משה תמיד אמר לי, לא לחייבים דברים, הוא אמר נרד מלובנו ואז נתכןן. אבל, הוא לא שם לב כמה הוא תckenן. עכשו. כשהאנש מסתכלת במכבבים או נזכרת בכך שהוא אמר לי אני רואה כמה שהוא תckenן. הוא פשוט לא היה מספיק לתckenן. לעתיד הקרוב כשהוא יגיע, ועתיד הרחוק כשהוא ישתחרר מהצבא. התכנון האחרון שהוא תckenן ואמר לי היה ללבך את לדמן ואת ארגמן ברגע שהוא מגיע הביתה לחופשה. שזו הייתה אמורה להיות החופשה האחרונה מלובנו לפני הירידה מהקו.

הדבר היחיד שנשאר לנו זה המכבים, הזיכרונות, התמונות והדיבורים עליהם הוא רצה, מה הוא אהב, מה הוא היה עושה ואייך הוא היה מתנהג במצבים כאלה או אחרים. דבר אחד אני יודעת שהוא היה עושה הכל בשבייל המשפחתי שלו. אומנם בתקופה الأخيرة הוא בילה הרבה מהזמן שלו איתי, אבל אתם תמיד תמיד הייתם ותמיד תהיו מספר 1 בשביילו, ובגלל זה אתם תמיד חייבים לתמוך אחד בשני כיזה מה שנשאר לכם אחד את השני וזה הרבה.

אתכם תמיד

ערבה

שיר שמשה אהב

מי ידע שכך יהיה / מיללים ולחן עוזי חיטמן ז"ל

זה לא חלום
עוד יבוא היום
יום לו חיבינו
אלפים שנה
המלחמה האחרון.

עזובים את הבית
עזובים את החברים
לבושים מרדי זית
וחולפים לימים אחרים.

מי ידע שכך יהיה
שבכמה לילות ללא אמא
תהפוך מנער ותהי
לבחר מסתער קדימה.

זה לא חלום
עוד יבוא היום
יום לו חיבינו
אלפים שנה
המלחמה האחרון.

ימים ללא בית
ימים ללא חברים
במקום דשא רק שית
גבאות עטקים וחרים

מי ידע שכך יהיה
שבכמה לילות ללא אמא
תקבל עלייך תואר שכוה
שתצעק: "אחורי וקדימה".

נחוור אל הבית
נחוור אל החברים
גנטשות מרדי זית
ונחוור לימים בפנים.

השיר "המכtab האחרון", שמציע עידן עמרי, מורכב
משורות שנלקחו ממכתבים שכותב משה ז"ל לחברתו.

המכtab האחרון עידן עמרי

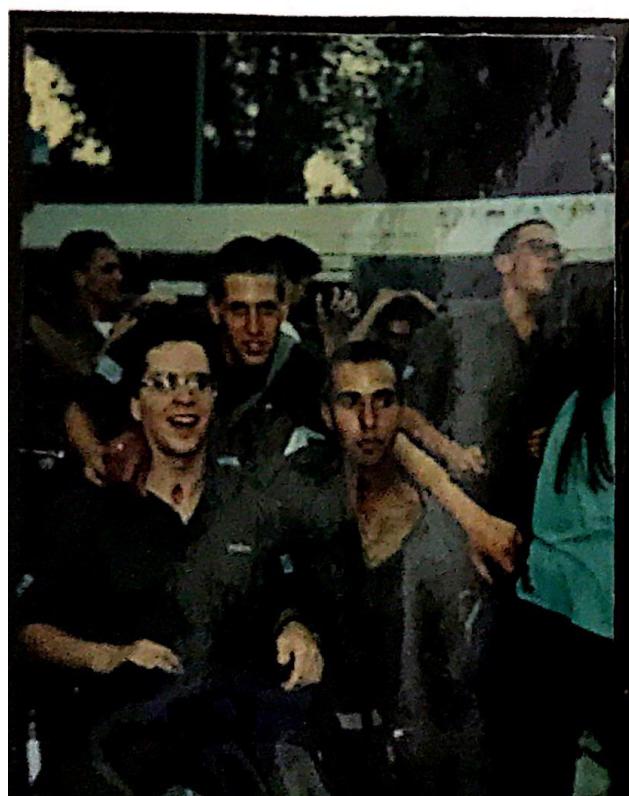
מילים : סמ"ר משה אוחיון ז"ל

אהובה,
ביקשת שאקדיש לך שיר,
אולי רק פזמון,
לא מוכשר עד כדי כך,
מקווה שאהבת את הניסיון..

אהובה,
איך השلغ צנחה באן הלילה,
רומנטי מאד,
כמה פתיתים לך רציתי לשלוח,
במכtab האחרון..

אל חבבי בngle,/
אני באן מהHIGH מרצון,
תשמרי על עצמן בשביבלי,
תשמרי על ירונ,/
היום לאבא יש יום הולדת,
תמסרי לו שאוהב המון,
שלך משה,
הבן האבוד בלבנון..

אהובה,
ביקשת שאקדיש לך שיר,
אולי רק פזמון,
לא מוכשר עד כדי כך,
מקווה שאהבת את הניסיון...

בְּסָתִים, קַלְתֵּי גַּמְגֹשֶׁת הַנְּזָקָן.
וְהַעֲדִית-עֲדִית גַּמְגֹשֶׁת צְבָא.
זְיוּרָתִי, גַּל אַזְּבָנָת גַּמְגֹשֶׁת רַיִ'ר,
וְהַזְּבָנָת הַגְּדוּלָה גַּמְגֹשֶׁת אַיִ'וָה.
הַרְסִיק הַקְּבוּן נְסִימָה כִּי,
כַּפְרָה יְרָאָה אַזְּבָנָת כַּמְגֹשֶׁת כְּרָת.
כַּפְרָה יְרָאָה הַן קְרִיזָת כַּמְגֹשֶׁת
וְיִמְגַן הַקְּבוּן יְקָרָה כְּקָרְתָה.
וְהַזְּבָנָת הַקְּבוּן תְּבִיאוּ פְּסָלָם
תְּזָבֵר, אַכְלָה הַזְּבָנָת הַקְּבוּן
וְהַזְּבָנָת הַקְּבוּן נְסִימָה
כַּפְרָה הַחֲמִינָה הַרְסִיק.

וְשִׁמְתָה בְּמַד יְמִינָה בְּמַד יְמִינָה
בְּמַד יְמִינָה וְמַתְקָוָת וְמַעֲירָה גַּמְגֹשֶׁת
תְּזָבֵר אַזְּבָנָת הַזְּבָנָת - הַלְּבָנָה גַּמְגֹשֶׁת
וְיִמְגַן בְּמַד בְּמַד-הַנְּזָקָן נְזָקָן.
חַסְדָּה קְבוּן אַזְּבָנָי, מַזְבָּעוֹ:
כַּתְגַּד לְאַהֲרֹן גַּמְגֹשֶׁת אַנְחָתָעָר,
הַרְסִיק הַקְּבוּן הַרְתָּה מַזְבָּחָה גַּמְגֹשֶׁת.
הַרְסִיק הַקְּבוּן נְסִימָה כִּי,
כַּפְרָה יְרָאָה אַזְּבָנָת כַּמְגֹשֶׁת כְּרָת:
כַּפְרָה יְרָאָה אַתְּיִתְחָוָת כַּמְגֹשֶׁת
כִּי, גַּמְגֹשֶׁת הַקְּבוּן יְקָרָה כְּקָרְתָה.

8 במרץ 1995

לניסים זיווה מרב גולן וסחר

במכתב הראשון שמשה כתוב לי הוא כתוב: "העיקר שהימים מה יענרו, ויענרו כמה שיותר מזמן, ונרד מפה, למרות שהימים הראשונים שקטים מה אבל אין אומרים השקט שלפני הסערה". אם הוא היה יודע שהחכים שלו עצמו יהיו התוצאה של הסערה, אני בטוחה שהוא לא היה נכנס אליה. דבר אחד הוא רצה זהה לעבור את לבנון בשלום.

משה ואני תמיד האזנו לבועז שרעבי, משה אהב במיוחד את השיר "מי ידע שכך יהיה", משה תמיד היה שר את השיר ובמיוחד את השורות הבאות:
"נחוור אל הבית,

נחוור אל החברים,
נפשוט מדי זית,
ונחוור לימים כלפניהם".

תמיד הוא היה שואל אותי, متى זה יקרה? متى אני אשחרר?
בגלל כל זה אני כל כך בטוחה שהוא לא ידע ולא ציפה למה שקרה לו. למרות כל הפחדים הוא לא היה מודע לקראת מה הוא הולך.

אני אמרה לכטוב כמה טוב היה לי עם משה וכמה שהוא נחדר, אבל המילים פשוט לא יוצאות לי מהפה. אין לי מילים לתאר את משה, את התקופה שעברתי אליו.

התקופה הכפי יפה בחיים שלי!!!

תמיד אחרי שהוא מת, מתחילה לדבר על כמה שהוא טוב ושוקחים את הדברים הרעים.
אבל, כל אחד שהכיר את משה יודע שבמקרה שלו זה שונה. משה היה אחר, אין דברים רעים לשוכח, פשוט אין.

שמונה חודשים עברתי עם משה, שנראים כמו חיים שלמים, הכל היה מושלם, הכל היה ורוד, אף אחד לא ציפה לסוף כזה.

אומנם זה הסוף של משה, לו אין ברירה, אבל נגמרו החיים !!! אבל, לנו יש ברירה, נכון, שכך קורה דבר כזה, חשובים שזה סוף העולם, שהכל נגמר, הכל פתאום כל כך שחור. אבל, זה רק נראה ככה. אם אנחנו רוצחים ואם לא אצלו זה לא הסוף, אנחנו עדין בחיים ועודין ערים
ומכחחה לנו, לי ולכם עתיד רחוק של הרבה שנים והרבה ארבעים.

כֵּן הוּא כְּתָב
כֵּן הוּא אָמֵר
זֶה כָּל מַה שָׁנְשָׁאָר
שִׁיר וְעוֹז שִׁיר
שָׁאוֹתוֹ לֹא יְחֻזֵּר
הוּא הַלְּצָעָד לְעוֹלָם הַבָּא
וְלֹנוּ עֲבָשָׂיו אֵין בְּרִירָה
עִם הַחַיִּים צְرִיכִים לְהַמְשִׁיךְ
עִם הַכָּאָב נִלְמַד לְחַיּוֹת
כִּי אָוֹתָנוּ לֹא יַעֲזֹב
כֵּן הוּא כְּתָב
זֶה כָּל מַה שָׁנְשָׁאָר
הַזָּמָן לֹא עֹבֵר הוּא בְּקֹשְׁיֵינוּ
כֵּן הוּא הַרְגִּישׁ שֵׁם בְּרִיחָנוּ
מוֹצָב מַקוּלָּל שָׁאת אֲהֹבָנוּ לְקַח
''אָמַת לֹא מִבְּנָה אָוֹתִי זֶה בְּסִדְרָה
כִּי גַם אַנְיַי לֹא מִבְּנַי אֶת עַצְמָמַי''
לְהַבִּין אָוֹתֶךָ אַנְיַי רֹצֶחֶת
רַק תְּחִזּוּר אַנְיַי מַבְטִיחָה
שָׁאוֹתֶךָ תְּמִיד אַבִּינָה
כִּי עִם כָּאָב וְעַצְבָּע כָּמו הַיּוֹם
לֹא אָוֶל לְהַמְשִׁיךְ לְחַיּוֹת.

עד מתי נובמבר שתים
כז הוא כתב על הקיר ברייחן
עד מתי נובמבר שתים עד מתי
ועכשיו חבריו לחופשת שחרור יוצאים
וأنחנו פה יושבים כאבים ובודדים
מסתכלים בחילילים של משפחותיהם חזריים

עד מתי
בניים ירצו לצבא להלחם במלחמה

עד מתי
יאבדו הורים את בנים יקרים

עד מתי
יחזרו בניים בארון ועליהם נאמר זכור
מתי הכאב יעלם
ואת יקירנו בחזרה קיבל
מתי העצב לפינה ידחק
וכולנושוב נתאחד.

ערבה

הגעת לעולם אחר
הגעת לעולם שונה
עכשו אתה למעלה
ואני פה למטה
עצובה, כאובה ובודודה.

עם הרבה תקוה
шибוא היום
בו את פניך אראה
שנשב מחובקים
ושנצהק כמו בימים קודמים

הלכת לעולם אחר
הלכת לעולם שונה
ואותך יותר לא אראה
מתי החושך יעלם
מתי שוב נפגש

השאלות רבות
ואין תשיבות
נשארתי עם תקוה
הרבה תקוה
שבioms מן הימים
אנחנו עוד נפגש
נתחבק נצחק כמו בימים קודמים

מַאֲיוֹן אָקְבָּל כּוֹחוֹת

שְׁבָחִים אָוֶל לְחִיּוֹת

חַכָּאָב כֵּה חַזָּק מִמְשׁ בְּלִתְיִ נְסָבֶל

אַת כּוֹלִי לְךָ הַגְּדָשָׁתִי

וּרְדָּ קִיבְּלָתִי

חַלּוּמוֹת וְתִמּוֹנוֹת הַשָּׁאָרָת

יַלְדָּ בָּן שְׁשָׁ אַכְזָבָת

וּלְךָ אַנְיִ מַחְכִּים וְלֹא מַוכְנִים לְהַאֲמִין

יָזְכוּר אַוְתָּךְ לְנַצָּחָ נְצָחִים

יְמִים בְּלִתְיִ נְשָׁכָחִים

זְמָנִים כֵּה יִפְים

כְּנִים וְאֲמִתִּים

וּרְדָּ מִיּוֹבָשָׁ

רְגָעִים שְׂזוּכָרִים לְעֵד

מתוך המכתבים האחרונים שמשה שלח לחברתו ערבה

ציטוטים:

"היום יום שני בבוקר 12.12.94, היום אבא שלי בן 46, יש לו יום הולדות. ניטמי כבר להתקשר לעובודה שלו אבל היה שם תפוס, או אני אונסה לתמפוס אותו יותר מאוור, להגיד לו מזל טוב, הבן האבוד לבנון".

"בשעה 17:00 אחר הצהרים, הודיעו שחיל צה"ל נהרג, את השם שלו אני כבר לא זכר וחוץ מהמשפחה שלו אני לא חשב שכבר זכר את השם שלו, עברו כבר בסביבות שעתיים מהפרסום, כהה זה בחיים הללו. אבל אין מה לעשות הוא בחר לעצמו את זה.
(לא בא לי להזכיר לדבר על זה)".

"אנחנו לפעמים מדברים על חתונה וכל מיני דברים כאלה, אני לא יודע אם את מתכוונת ברכיניות או סתם בשל הקטוע והגעתי למסקנה לפני החתונה אני צריך לדבר על איזה שהוא טול ארוך. אחרי שאני אשחרר וזה אחד הדברים עם יותר סיכוי שיצא לפועל (לא שאני שולל חתונה חדשה או שנייתים לאחר שאני אשחרר). או צריך אולי להתחיל לתכנן משהו למרות שאני נגד לתכנון דברים, אבל אםначיל לדבר על זה מעכשו אז אולי יצא לפועל ותחשב עלי זה איי. אהוב אותך ערבה".

שיר שמשה שלח לערבה במכבת מלבנון:

"ימי שבירות של חוליות היה שלו,
לייטן הוא את גופה הרך, ההקפצה הרסה הכל,
חדל להיות קרבי, אני רוצה אותך כמו גובניק,
ואז הבטיח להוריד את הפרופיל.
אץ שפרצו התקפות שכח כל מה שהבטיח,
תפס קסדה שכפץ ורץ אל העמדה,
בדור ראשון שחלה נעדר בו,
את הפרופיל כבר לא יכול להוריד,
או או קול קורא קרייה, או או קול קורא פיקוד מרכז..."

"18.1.95, אני מרגיש שהתרגמתי למקום אבל עדין מעדים להיות איתך (ואל תגיד לי תודה). אולי בגלל שזה הסוף או שנדקק לי יותר מדי השכל".

המכבת האחרון של משה, תאריך 22.1.95 שלושה ימים לפני שנهرג לבנון:

"ה-22 בחודש, אני צריך לסיים את המכבת, כי חבר שלי עוד מעט יורד לארץ והוא שלו לי את המכבת. לפני כמה דקות אמרו שיש פיגוע בצומת בית-לייד ויש הרוגים, וירון משרת שם, אני מקווה שלא קרה משהו לירון, כי אמרו שיש בסביבות 20 הרוגים. מצטער שאני מסיים את המכבת בצורה שכזאת, אז אני אגיד לך שאני אהוב אותך ומתגעגע, המעריך שלך משה אהינו ונטראה מקווה בקרוב מאוד.

ויותר לא ראיינו את משה שלנו - המשפחה

למשה אוחיזון (טיקו)

למשה בעל יהודיות מרשימה ויוצאת מן הכלל.
חבל שבנסיבות כאהלה וקשה לתאר כמה אתה חסר לי, לנו, לכולנו צוות אילים, ניל
אין לי מיללים, אך אני רוצה להגיד לך (אם עוד לא הספקי) שאתה בן-אדם, בן-צאות,
חבר, אתני הכי מצחיק, מלא חיים, מלא איכפתויות שאני מכיר.
חזקנו עד דמעות ממק ואיתך, יחד אכלו לווח, עשינו לשבייה, נשארכנו שבתות, ובנו עט
cols ועברנו שנתיים יחד (כולל צבא, פצעתי, התעוורותי וכן הלאה) כחיילים ועדין
משיכים לлечת יחד לאורך כל הדרך.

חברץ בן צוות תמיד

የኢትዮ "፩፻፭" የገበያ

3.5.95 יום הזיכרון כי באיר תשנ"ה

תיקון (אוחיון משה)

כולנו יושבים פה עכשוין, צוות נובמבר 92 ומנסים לחשב איך לתרגם למיללים חיים,
תkopot. רגעים קשים ויפים שעברנו יחד.

אנו שואלים את עצמנו מה הći זוכרים?

REVIEW ARTICLE *Journal of Clinical Pharmacy and Therapeutics* 2000; 25: 389-390

צחי מספר על הירק מהעמלה בגביעו

זון מוציא את הטרם מהניווטים.

שוטרים צבאים מבחינתן היו תמיד הזדמנות טוביה לבוחן את כושר הריצה שלך. לא פחדת לחתת נגמש עד הצומת באימון. בסיגוד תחת אש בלי חשבון הוצאה את הראש מטא הוהג וHAMSHETZ בGESHA.

אם כך הרצונו שלך אי אפשר לשבוח. איך תמיד חරקת שינויים והתגברת על הפגיעה

בררבאים והמשכת עד הסוף לאורך המסלול כלו

מכל הופיעים עולה דמות ש תמיד נזכר - חברנות, חינוך מבנים, שמחת חיים, שוכחת את כולם.

מחרור"ע כಚריך וטוב לב, גולנץ'יק ברוח"ם אבריך!!!

**כל הוצאות יושב פה על מופסת ביתך, ממשיכים להעלות זכרונות, בספר סיפורים ובעיקר
למלא את החלל שנפער ונמצא מתחת לכל החיים והצחוקים.**

דומתת תלוננו לתמיד טיקו!

יהי זכרך ברוך

יום שלישי ב' באדר, ערב יום חוויכרין

משה

קצת יותר משלשה חודשים מאז נהרג משה, דוקא היום אני חש צורך לכתוב מספר מילים לזכרו.

לייתи את משה לאורך כל המסלול, בתחילת הדרכך מתבקש לזכור את השמות ומסתייעים בסימני היכר חיצוניים מהבחינה הזאת את משה כל היה והוא לזכור: תמיד היתי צריך להרים מעט יותר את העיניים כדיibrתי אליו. העיניים גדולות נדלות ומלאות הבעה. פעמים רבות מנסה להסתיר את החיווך שהופיע לא מעט גם ברגעים לא קלים.

אני נזכר בבר-אור הראשון (מבחן כושר גופני) של משה בטירונות, ראיתי חיל חזור מוטיבציה. בהמשך למדנו אותו המפקדים, שאותה מוטיבציה ראשיתה עוד טרם ניסו, והיא היא שהנעה אותו לאורך כל הדרכם להתמודד ואף להתגבר על הפציעה ברגלים. משה הגיע לצבע טעון ציפיות, בסופה של תהליך ארוך ומגיע שכורן היה במידתה של המערכת הצבאית והבנתה, הוא מצא את עמק השווה בין רצונותיו וציפיותיו לבין מבנה המערכת ודרישותיה. ואתם המעידים שאהבת הצבא.

כשנודע לי על נפילתו, שאלתי את עצמי, מה אפיין אותו יותר מכל? משה, כפי שאני הכרתי אותו, היה בחור די שקט, עם זאת תחת אותו שקט ואותה מופנמות בלטו לאורך כל הדרכם טוב הלב והרצון המתמיד להושיט עזרה לחברים, לא אטעה אם אומר, שהוא אהוד על כולן.

בעוד מספר דקות תשמע הצפירה. הפעם היא טעונה משמעויות פי כמה. אסיים בפניה אליכם המשפחה, הזיכרון והאבל קשים מנשוא ורק גברים ברבות הימים. הכאב לא מגליד לעולם. עם זאת יש לאזור כוחות ולזכור, שנחמתכם היא המשך החיים ודרך החיים - יש להמשיך ולקיימה על פי רצונו של משה.

יהי זכרך ברוך

אי.ר.ב.ו.ג. - ס.ק

טיקון

אני יושב וכותב, לא מעקל שאתה כבר לא כאן איתנו. נראה לי, אולי טהום נטה לאיוון
טיול רחוק, אתה יודע, בשבייל לשבור את השינהה אותה שינהה שגנאנס, אותה שינהה
שרצינו שסוף סוף תשתיים.
אבל עכשו השינהה שונה, שינהה מסוג אחר, שינהה שלצערינו עוד אף אחד לא הכליה
לשנות, שינהה שאיתה קשה כל כך להשלים, להבין ופשט להמשיך לחיות.
מחר נעהה לקבר של משה, מוזר, מה זה משה? אף פעם לא קראנו לך משה, גם בכל
מקום שרשות משה ורשמת המון, רשות טיקו או יותר נכון צוות טיקו.
אפשרו ממשיך ולכתוב, הכל זורם, הכל כל כך טרי.
ושו... לא מבין... למה בלשון עבר ???

שלק בן - צוות

ש.ען

יום הזיכרון 1995

טיקון

קצת מוזר לרשום عليك בלשון עבר.
עbero כבר כמעט ארבעה חודשים וудין, קשה המחשבה שאתה לא איתנו עוד.
רק השבוע באיזה תרגיל ברמה, בהליכה אין סופית של ק"מ שנמשכים ונמשכים עד אין
כך דברתני עם עצמי וחשבתי "אווהו אם אוחיון היה זה".
לפעמים אני הולך ברחוב ופתאום נדמה לי שאני רואה אותך - וזה עוברת לי בגוף מен
צמרמות... והלב מתחיל לדפק חזק.
אבל לא, זה לא אתה.
הלוואי הייתה פה (או קופץ לפעמים), יש לי כל כך הרבה דברים להגיד לך, לספר לך,
להתיעץ, לריב, להתווכח ולצחוק איתך ...

" לנצח אחיך אזכור אותך תמיד ... "

וילם פאנון

סִפְרָה שְׁאַלְמָנוּ נְגַמֵּה

משה אוחיון זיל

מ.א. 5101519.

8724 - 25.1.95

"חבר יקר שאותו לא אשכח לעולם"
זיווה, ניסים, גולן, מרוב וסחר היקרים:

את משה זיל הכרתי בכיתה יי', בתיכון. נהינו חברים בבית הספר, את מבחני הבגרות הראשוניים עברנו ביחד, דיברנו על כדורגל, מיד שbat הינו נוסעים לראות משחק בעפולה ולשפטו שירוצים ושעריים.

תקופת התיכון תזכיר לי כתקופה היפה בחיים שלי. אני חושב שגם משה זיל היה אומר כן. הינו חברים רבים, לכולם היו חברות ואילו משה ואני נחשבנו כזוג רוקדים הנמצאים תמיד ביחד.

קצת קשה לי להתבטא בכתב אולם אנסה לכתב ולהזכיר בדברים שהווינו עם משה בתקופה الأخيرة.

נסענו משה ואני לראות משחק כדורגל ברמת גן נגד נבחרת שבידיה לפני גיוסנו לצה"ל. זו הייתה חוויה אדירה לראות כזה באיצטדיון מלא ובמיוחד בגל הגול שהנבחרת הבקעה. השמלה הייתה אדרה, התחבכנו משה ואני והתקבלו לא מכירים בכלל.

עם משה למדתי ניגנה, ועברנו טסטע באותו יום, משה לא רצה לגלות שהוא ניגש לטסטע וגם אני לא גיליתי לו שהוא ניגש לטסטע. בצהרים התברר שניינו עברנו את הטסטע והזמננו רשיון, התחבכנו באולם והינו מאושרים. לאחר יומיים נסענו לאיילת משה אילן ואני, עשינו חיים משוגעים.

חויה נוספת משותפת היהת עבודה באולמי פאר, עבדנו לילות ובקרים ונחנו מהעבודה, משה היה סוס עבודה ולא היה מתעיף כל הלילה בעבודה. את התקופה שלפני הגיוס העברנו בעבודה באולם.

משה היה מורעל על הצבא ותמיד ידעו שהוא יתנדב לקרבי ויתרום למדינה. אני לא אשכח לעולם את ימי ההולדת המשותפים שלנו כאשר האחרון שאותו משה חגג בן - 20 היה, הינו בובסתן בכרמל ואז משה החל לצאת עם ערבה והיה מאושר מהחברים. בכל יום הולדת שלי אותו אני לא אשכח ותמיד תהיה לבנו.

אבזתם בן יקר ואנחנו חבר יקר והוא לא נשכח לעולם. היום המכבי קשה בחיים שלי ואני מוקה
שלא יהיה يوم דומה, זה הרגע שהודיעו לי באילת שחבר שלי נהרג לבנון. את הרגע הזה אני לא
אשכח לעולם.

אני מבטיח לכם שנמשיך לפקוד את הבית שלכם ואת בית העלמיון, אנחנו לא נשכח את משה
לעולם.

אנחנו אהבנו אותו ונאהב אותו לנצח, בימי הזיכרון ובימיו אזכור ובליל יום ויום במשך החיים
שלנו.

בעתיד הרחוק כאשר אני אתחנן לאביה ילהם, אקח את בני אם וכאשר יהיה לי ואליך
לבית העלמיין ואספר לו שלפני 20 שנה היה לי חבר שנ נהרג לבנון, משה בגיל 20 נהרג ונשאר בגיל
זה לנצח.

אתכם בכאבכם תמיד

יובל בן מויאל

חבר של משה שלא אשכח אותו לעולם,
אמשיך לפקוד את קברך לעולם.

משה אוּחִיּוֹן ז"ל ת.ג.צ.ב.ה.

לזכרו של משה אוחזין

מדוע אלוהי לא עמדת לימיינו?

מדוע לקחתו טרם הגיע זמנו?

מדוע אלוהי המתה אסון,

על ריחו הצער וגוף החסן?

מדוע אלוהי לא חשת על הנער,

וחתכת את עולםיו בתער?

מדוע אלוהי לא נכמרו רחמייך על העולם,

שכל כולו סמל - של -

טוהר והגינות, יושר ורעננות?

מדוע אלוהי? מדוע?

פָן קִינָאת בְּאוֹצֶר שְׁהִיה שָׁלֹנו וּזְהָר בְּקָרְן אֹור?

פָן קִינָאת בְּמִסְרֹותֶךָ וְאַצְילּוֹתֶךָ?

אֲכַן כֵּן אֱלֹהִי

קְנָאתֶךָ גְּדוֹלָה הִיִּתָה,

רָצִית שִׁיחַיו שֶׁלְך -

יוֹפִיו וְעַלְמָיו וְכָל מְעֻלוֹתֶךָ,

לְמִרְוֹת עֲשָׂרִים שְׁנָוֹתֶךָ.

וְאַנְחָנו אֱלֹהִי - אַנְחָנו -

נַאֲבָקִים בְּכָאָבִים

נוֹשָׁאים עִנְיִנִים בְּוֹכֶת לְשָׁמִים,

אַלְיךָ אֱלֹהִי אַלְיךָ.

18 בדצמבר 1995

משה

לא הרגשתי והשנה עברה במהירות. אני לא יכול להאמין שעבירה שנה, כאילו שנייה. בinctים יובל וירון נהי אזהרים, איל עושה כסף בקבוע ורק אני הצעיר עוד נשארתי בפלס גולני. אם הייתה לי בUCH כל יום שהייתי רואה אותו היה אומר לי "איזה צעיר יפער". ההורים שלך עושים מאמצים כדי לחקור את נושא המרגמה שהתפוצצה, אך אתה יודעת שנדע הצבע לא כל כך קל לעמוד מולו לדין, אך אני מאמין כי בסופו של דבר, עם קצת סבלנות, נדע מה קרה באמת בריחן.

כרגע אנחנו כמעט כל שבוע יוצאים לבנות, בזמן האחרון אנחנו נמצאים ב"מותוס" בקיבוץ מרחביה. ותאמין לי כולם לא השתנה: יובל אותו יובל - לא מצא בחורה, אך הבטיח לנו שהבחורה הבאה (כאילו שהיתה לפני תחיה פצחה).

איל עזב בinctים את נוגה ומחפש ומחפש ומחפש, אך לא מוצא, (אתה בטח שמח). ואני עם האזבות שלי - או מכוערות או שלא הולך כלום. בדר'יך עידית, החבר שלה וערבה מצטרפים אלינו, ורק אתה חסר לנו, עם הריקוד שלך והGBT הביאני שלך.

אני מתגעגע לחברך אותך חזק חזק.

ערן חברך

שלא ישכח אותך לעד.